

hændlet, naar man kan sætte sig ud over den Slags Hensyn, at bryde sig om, hvad ens Vælgere ville.

Med Hensyn til, hvad der i øvrigt kan siges om Landsrettens Sæde i al Almindelighed, overser man maaske en Ting, nemlig at Rettens Sæde i Viborg eller i Aarhus ikke er noget stabilt. Retten kan sættes og skal — hvis jeg ikke tager meget fejl, jeg har jo ikke beskæftiget mig særlig med Sagen — sættes paa forskellige Steder trindt omkring i Jylland. Det vil derfor ikke i Fremtiden saa meget som før være afgørende, hvor Retten har sit Generalsæde. Den højtaerede Minister har allerede nævnt — og derved afkræftet Styrken af en Henvisning til, at Kommissionen har foreslaaet Aarhus i Stedet for Viborg — at da var Fyn med under den vestre Landsret. Det er den ikke længere, og derfor gælder Henvisningen til Kommissionens Standpunkt ikke det fjerneste.

Det ærede Medlem sluttede med at sige, at Almenvellet krævede, at Landsretten flyttedes fra Viborg til Aarhus. Jeg paastaar, at Almenvellet, det jydsk Almenvel, for saa vidt man tager Hensyn til det største Landomraade og sikkert ogsaa til den største Befolkning, kræver, at Landsretten skal blive, hvor Overretten nu er. Henvisningen til, at man fremtidig kan laane villigt Øre til Ønsker fra Viborgs Side, naar man tager Overretten derfra, giver jeg ikke meget for, jeg holder ikke af at trække saadanne Veksler paa Fremtiden. Jeg har ikke her talt ud fra et særlig lokalt Standpunkt, og man er jo opmuntret til Storsyn og Overlegenhed, naar man ser det ærede Medlem for Ribe som Ordfører for Forslagsstillerne, men naar vi komme til at berøre det lokale, skal jeg dog sige, at for saa vidt man lader dette spille ind i sine Overvejelser, er der det at lægge Mærke til, at her staar man over for dette at tage noget fra en eller undlade at give noget til en anden. Det er ret forskelligt, og jeg synes ikke, at Valget kan være tvivlsomt. Det er dog værre at tage fra en, som har, end at undlade at give til en, som ikke har og ikke har Krav paa at faa, og det bliver saa meget værre, som den, man her vil tage fra, er den lille, og den, der er Tale om at lade være at give, er den store, der har Prinseslot og socialdemokratisk Repræsentation. Derfor tillader jeg mig at føle mig forvisset om — og jeg appellerer i saa Henseende til det høje Ting — at det vil vise sig, at man ikke vil bryde den Enhed, som Udval-

gets Indstilling med Justitsministerens Tilslutning er et Udtryk for, at Folketinget ikke vil tilsidesætte Viborgs historiske Ret til ogsaa i Fremtiden at være Sæde for Retsplejens Overinstans eller tildesætte Hensynet til den nord-, midt- og vestjydske Befolknings Interesse, der derved bliver et med den overvejende Del af den jydsk Befolknings Interesse. Jeg stoler paa, at det høje Ting ikke vil krænke de Hensyn, som her virkelig bør holdes højt og i Ære.

Formanden: Der er endnu 6 Talere indtegnede. Jeg haaber, at Begreberne om Vidtløftighed for hver Taler, der faar Ordet, ville antage fastere og fastere Former. Folketingsmanden for Aarhus Amts 3die Valgkreds har Ordet.

Harald Jensen: Jeg skal bestræbe mig for at rette mig efter Formandens Ønske og fatte mig saa kort som muligt. Jeg vil gerne først sige, at det er ikke med nogen personlig Glæde, at jeg tager Ordet i denne Sag, thi jeg forstaar saa godt Følelserne hos en lille Bys Beboere og hos den Kreds, som nærmest er knyttet til en lille By, naar der er Tale om at fjerne et eller andet Gode, som den har haft i længere Tid, fra vedkommende By. Dernæst kunde jeg som direkte Repræsentant for den By, hvortil der er stillet Forslag om at flytte Landsrettens Sæde, faa noget Udseende af at tale for min egen Pose eller, rettere sagt, for den Bys, jeg tilhører. Dette er dog ikke Tilfældet. Forholdet er nemlig dette, at hvis man tænkte sig, at Landsrettens Sæde skulde bestemmes paa bar Bund, uden at der, som der blev sagt, var nogen historisk Ret til Stede, vilde der vist ikke findes et Menneske i denne Sal, som vilde lægge den ud til Hedebyen Viborg, men man vilde vistnok enes om at lægge den i Aarhus som den absolut dominerende By i Jylland og som den By, der vil blive Kulturcentret for Jylland. Dette vilde man ganske selvfølgelig gøre. Man har jo set, at Kommissionen betragter det som en Selvfølge, idet kun et eneste Medlem af den, nemlig Medlemmet fra Viborg, foreslaar at lægge Landsrettens Sæde i Viborg, medens hele Kommissionen ellers har fundet, at Aarhus var det naturligste Sted, og siden da have Forholdene udviklet sig endnu mere i den Retning.

Jeg maatte maaske gøre opmærksom paa, hvorledes disse to Byer have udviklet sig i den forløbne sidste Snæs Aar. Man vil da se, at medens Viborg i 1880 havde